

Jeseníků byly samy. A byl podzim. Blížila se zima. Za Bedlou vlál její dlouhý kabát a taky proužek dýmu z fajfky, kterou si zapálila. Dívka se za tou divnou paní dívala. Už dlouho s nikým nemluvila. Už dlouho nikoho neviděla.

„Počkejte!“ zavolala na Bedlu. Ta se ale ani neotočila. Šla a dívka ji ne a ne dohnat. A to skoro běžela.

„No copak?“ pokývala hlavou Bedla, když ji dívka konečně doběhla.

„Já, já...“ Bedla si sedla na kámen. Nacpala si pořádně svou fajfku. Dým jako by odháněl ten protivný ledový vítr. Bedla čekala.

„Je pořád válka?“ zeptala se dívka.

„Co já vím?“ povzdechla si Bedla.

„Vy nevíte?“

„Ne, jsem tady na horách už dlouho a nikdy nevím, kdy a kde se probudím. A jak dlouho jsi tady ty?“

„Pět zim,“ řekla dívka. Mohlo jí být tak třináct, možná dvanáct let. Byla drobná, ale vypadala silně a zdravě. Měla tmavou pleť ošlehanou od slunce, na sobě kožené kalhoty a halenu. A byla bosá.

„Ty se schováváš před válkou?“ zeptala se Bedla a pod temným nebem přeletěl dravý pták. Zaskřehotal.

Dívka neodpověděla a namísto toho se zeptala: „Máte hlad?“

Bába Bedla se zasmála: „Ale to víš, že mám!“

Chvíli se nic nedělo. Ale když je obtočily první proužky kouře z Bedliny fajfky, ocitly se spolu v jakémsi paláci. Měl mnoho chodeb, mnoho dveří, věžiček a věží. Podobal se chvíli hladkým bublinám, chvíli pavilonům, děrovaným prohlubním, šupinatým záhybům. Z oken paláce vlály a pohupovaly se zelené řasy. Bedla s dívkou se posadily před palácem, na místě, které připomínalo šedožlutou, složitě vypěstovanou zahradu. A Bedla konečně mohla s dívkou propojit své podhoubí, i když nebyly houby. Byly totiž lišejníky. A lišejníky, to jsou houby a řasy dohromady.

Dívka se dívala na Bedlu a věděla, kdo to je. Viděla celý Bedlin život. Život s jinými ženami, které se kdysi dávno ukrývaly dlouhá léta v lesích před vojáky. Ženy, co musely své děti dát na vychování jiným, protože by s nimi v lese nepřežily. Viděla, jak se z těch žen staly zářivé houby, co jsou na světě od toho, aby pomáhaly dětem, kterým nikdo jiný nepomůže.

A bába Bedla zase viděla velký dub. Viděla dívku a věděla, že se jmenuje Ariadna a říkají jí Ari. Ari se dívá k dubu, k němuž vojáci přivazují jejího otce, viděla její maminku, jak křičí a jak padá žalem k zemi. Ari utíká a přísahá. Přísahá, že se vrátí. Dívá se plná nenávisti na vyšňořeného muže s prsty plnými prstenů a pichlavýma modrýma očima, jak dává pokyny vojákům. Ari se na toho člověka dívá a přísahá mu strašlivou

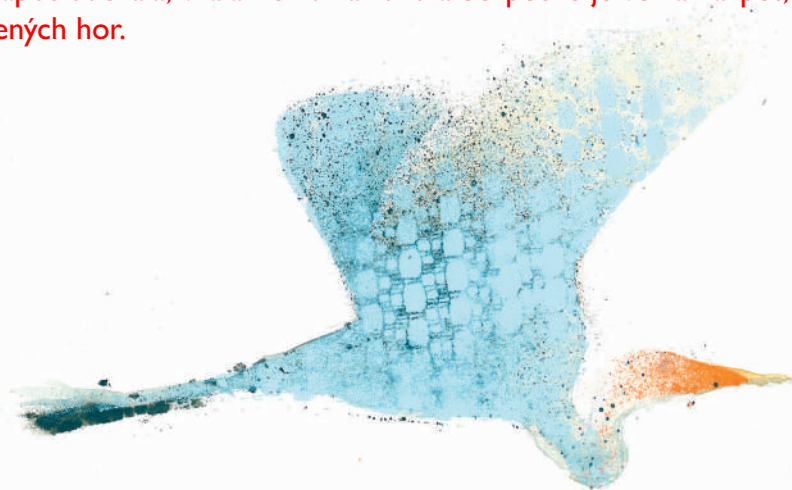

Ari pátrala v cestičkách kolem jezera a pak se s Bedlou po jedné z nich vydaly. Zavedla je až do princeznina paláce. Byl malinký, měl jen dvě komnaty a byl celý obložený bílými kachlíky s geometrickými vzory. V horkém vzduchu jako by se vznášel. Měl velké patio s mramorovou kašnou uprostřed.

Chvíli se pak ještě procházely pomerančovníkovými háji a trhaly pomeranče. Bába Bedla ještě nikdy žádný pomeranč nejedla. Jeden si oloupala a rukávem si musela utřít šťávu, která jí pokapala kabát. Pomeranč byl sladký a Bedle se ve světě lišejníků začínalo líbit. Za palácem byl veliký labyrint z keřů krušpánku. Vešly do něj, Ari se pozorně zaposlouchala, vzala Bedlu za ruku a bezpečně je vedla nazpět, na hřeben teď už zasněžených hor.

„A proč ne?“

„Protože bys mi za to musela platit. Celý horský hřeben až do Polska je můj.“

„Takže já vám taky patřím?“ ujistila se Ari.

„Samozřejmě!“

„Pane kníže, pane kníže, jelen, dvanáctérák, kapitální kus!“ zašeptal vzrušeně jeden z lovců, který zůstal před vchodem. Druhý lovec se odběhl podívat.

„Jen běžte, běžte, já to tady s tou cácorou žebravou vyřídím a pak přijdu za vámi, sejdem se u Jelení studánky!“ řekl kníže. „Takže ty si tady v zimě bydlíš v mojí skále a neplatíš mi za to!“ vyštěkl kníže na Ari. „Za to půjdeš do šatlavy, a až si odsedíš trest, budeš na zámku pracovat jako služka až do konce života. Tak mi to skalní živobytí, co sis užívala zadarmo, splatíš.“

Ari se na knížete klidně dívala a nic neříkala.

„A vůbec, jak jsi tady přežila v takové zimě? Že ty mi tady zadarmo i lovíš, co?“ rozčiloval se kníže. „Ale na lov jsi moc malá, jak jsi dokázala sama přežít tady na hřebeni? Tak mluv!“

Ari se záhadně usmála a po pravdě odpověděla: „Pomohly mi lišejníky.“

„Kdo?“

„Lišejníky. Napůl houby a napůl řasy. Jedla jsem je a pak jsem neměla hlad a necítila jsem zimu. Taky jsem měla bystřejší zrak a sluch – poznala jsem každé zvíře na kilometry daleko. Když jsem lišejníky snědla, měla jsem větší sílu a byla jsem rychlejší než vaši lovci, pane kníže,“ řekla Ari.

„To určitě!“ nevěřil jí kníže.

„Nejsem žádná čarodějnice, jenom kamarádím s lišejníky. A chtěla jsem vás vytrestat, chtěla jsem se... chci se... pomstít.“

„To se ti povedlo. Odsud se nikdy sám nedostanu. Mám strašnou žízeň a za chvíli omdlím. A pak asi umřu. Bude ti to stačit?“ unaveně se na ni usmál kníže.

„Já vlastně nevím,“ řekla Ari.

„Co nevíš?“

„Jestli ještě chci, abyste umřel,“ odpověděla mu tiše Ari.

„Tomu nerozumím.“

„Já taky ne.“ Ari seskočila dolů ze zdi a podala knížeti kousek Bedlina klobouku. „Víte co, snězte to.“ A sama si strčila stejný kousek do pusy.

„Co to zase je? Ale to je vlastně jedno. Budu po tom mít menší žízeň?“ zajímal se kníže.

Ari pokrčila rameny. Kníže se natáhl jak široký tak dlouhý na cestičku mezi kamennými stěnami labyrintu, strčil si kousek houbového klobouku do pusy a rozvázně ho žvýkal. Možná je to moje poslední jídlo, pomyslel si. Musím si ho pořádně vychutnat, řekl si ještě.

A jak spolknul poslední kousek, už nebyl kníže, byla z něho velká bedla. A vedle něj stála menší bedla, která byla dřív Ari. Ta už si byla s Bedlou tak dlouho blízko, že i na ni fungovalo tohle kouzlo a nepotřebovala pomoc lišejníků.

